

Arrest

nr. 227 488 van 15 oktober 2019
in de zaak X / II

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WOLSEY
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 16 mei 2019 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 april 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlagen 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat DETHIER, die *loco* advocaat J. WOLSEY verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 november 2016 dienen de verzoekende partijen een verzoek tot internationale bescherming in.

1.2. Op 22 november 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 18 juli 2018 dienen de verzoekende partijen een tweede verzoek tot internationale bescherming in.

1.4. Op 29 november 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslissingen tot niet-ontvankelijkheid verzoek (volgend verzoek).

1.5. Op 17 april 2019 voert de verwerende partij een onderzoek uit in het licht van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.6. Op 17 april 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie ten aanzien van beide verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Het betreft de eerste en de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

Eerste bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, (...)nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

+ kind (...)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 29.11.2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (niet-ontvankelijk) genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 06 (zes) dagen.”

Tweede bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de mevrouw, (...)

nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

+ 3 kinderen:

(...)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 29.11.2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (niet ontvankelijk) genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 20 en 21 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en meer specifiek van het algemeen beginsel van goed bestuur, het vertrouwensbeginsel, het algemeen beginsel van het hoorrecht en van “*le principe d’une saine gestion administrative qui veut que toute décision repose sur des motifs légitimes et légalement admissibles, les principes d’équité, du contradictoire, de gestion consciencieuse*.”. Daarnaast menen de verzoekende partijen ook dat er sprake is van “*la contrariété, l’insuffisance dans les causes et les motifs*”.

De verzoekende partijen lichten hun enig middel toe als volgt:

“1.

L’article 3 de la CEDH dispose que « Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants ».

Cette disposition consacre l’une des valeurs fondamentales de notre société et interdit la torture et les traitements inhumains ou dégradants quels que soient les circonstances et les agissements de la victime (jurisprudence constante : voir p.ex. CEDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 218). La CEDH a déjà considéré que l’éloignement d’un étranger par un État membre peut soulever un problème au regard de l’article 3 de la CEDH, et donc engager la responsabilité d’un État contractant au titre de la Convention, lorsqu’il y a des motifs sérieux et avérés de croire qu’il courra, dans le pays de destination, un risque réel d’être soumise à des traitements contraires à l’article 3 de la CEDH. Le respect de l’article 3 de la CEDH implique l’obligation de ne pas éloigner la personne en question vers ce pays (voir : Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 75, et les arrêts auxquels il est fait référence ; CEDH 26 avril 2005, Musli/Turquie, § 66).

Afin d’apprécier s’il y a des motifs sérieux et avérés de croire que la partie requérante encourt un risque réel de traitement prohibé par l’article 3 de la CEDH, il y a lieu de se conformer aux indications données par la CEDH comme l’examen des conséquences prévisibles de l’éloignement de cette personne dans

le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans ce pays et des circonstances propres au cas de la partie requérante (voir: Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie).

2.

Le principe de non-refoulement est la pierre angulaire de tout le système d'asile.

3.

Les ordres de quitter le territoire querellés ont pour base légale l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980 et pour motif unique que les requérants demeurent dans le Royaume sans être porteurs des documents requis.

L'article 7 a été modifié par la loi du 19 janvier 2012 modifiant la loi du 15 décembre 1980. Cette loi transpose partiellement la Directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les Etats membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier et s'applique aux ressortissants d'Etats tiers en séjour irrégulier sur le territoire d'un Etat membre (voyez l'article 2 de la loi précitée du 19 janvier 2012).

La directive définit en son article 3 la notion de retour comme suit :

« le fait, pour le ressortissant d'un pays tiers, de rentrer dans:

— son pays d'origine, ou

— un pays de transit conformément à des accords ou autres arrangements de réadmission communautaires ou bilatéraux, ou

— un autre pays tiers dans lequel le ressortissant concerné d'un pays tiers décide de retourner volontairement et sur le territoire duquel il sera admis ».

4.

En l'espèce, les décisions de retour que constituent les actes attaqués contiennent l'obligation pour les requérants de quitter le territoire des Etats membres de l'espace Schengen et de retourner

- dans leur pays d'origine, la Syrie, ce qui est exclu par le Commissaire général dans ses décisions du 29 novembre 2018 ;

- dans un pays de transit conformément à des accords de réadmission, ou

- dans un autre pays tiers dans lequel ils décideraient de retourner volontairement et sur le territoire duquel ils seraient admis.

Comme il est hors de question de renvoyer les requérants en Syrie, force est donc de constater que la partie défenderesse entend expulser les requérants vers un pays tiers ou de transit étant la Turquie, la Tunisie, la Mauritanie, l'Algérie ou le Maroc.

Or, le dossier administratif reste muet sur les démarches qu'aurait entreprises la partie défenderesse avec lesdits pays tiers en vue de mettre en œuvre un éventuel accord de réadmission ou à tout le moins négocier leur réadmission dans un de ces Etats.

5.

En réalité, il apparaît à la lecture de la motivation stéréotypée des décisions querellées et du dossier administratif que l'Office des Etrangers ne s'est pas encombré de la question de savoir si les requérants avaient la possibilité d'être réadmis dans un quelconque pays avant de décider de leur éloignement du territoire.

A défaut de démontrer que les requérants possèdent des documents leur permettant de se rendre légalement dans un pays tiers, la partie défenderesse n'est pas en mesure de justifier adéquatement ses décisions de retour que constituent les actes attaqués. La motivation des actes attaqués, en ce que la partie défenderesse entend les expulser du territoire belge en orbite, n'apparaît donc pas pertinente ni adéquate eu égard aux éléments du dossier administratif et en particulier à l'interdiction qui lui est faite par le Commissaire général de les renvoyer dans leur pays d'origine.

6.

Comme l'a rappelé le Conseil d'Etat dans un arrêt du 28 septembre 2017 n° 239.259, c'est lors de la prise de l'ordre de quitter le territoire que la partie adverse doit s'assurer que l'exécution de cette décision d'éloignement respecte les normes de droit international liant la Belgique, notamment l'article 3 de la CEDH.

7.

Par ailleurs, les requérants estiment que l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 conjugué avec leur droit d'être entendu a été violé.

En effet, les requérants n'ont pas pu faire valoir l'existence de doutes sérieux quant à la possibilité d'être réadmis dans un quelconque autre pays de la planète, cette question n'ayant pas en tant que telle été débattue devant les instances d'asile, étant distincte de la problématique abordée par ces dernières.

En outre, s'ils s'étaient vu donner la possibilité de faire valoir leur point de vue et d'invoquer d'éventuels obstacles quant à leur retour, les requérants auraient pu confronter la partie défenderesse avec le fait contradictoire que leurs enfants se sont vu octroyer le droit de séjourner sur le territoire (pièces 3) jusqu'en novembre 2019 ou que leur scolarité (pièces 5 et 6) risque d'être interrompue sinon sérieusement compromise en cas de retour.

Les enfants des requérants ont manifestement développé une vie privée sur le territoire belge, à la faveur d'un séjour régulier, au sens de l'article 8 de la CEDH

La motivation des deux actes attaqués paraît donc difficilement conciliable avec les exigences qui résultent de l'article 8 de la CEDH.

Enfin, les passeports des requérants, qui ont tous été confisqués par les instances d'asile belges, sont tous périmés, ce qui les entrave nécessairement dans les démarches pour quitter volontairement la Belgique pour une destination inconnue... (pièce 7).

Les requérants, qui invoquent ici un grief pris d'un risque de violation de l'article 8 de la CEDH, n'ont en tout état de cause pas disposé d'une possibilité effective de faire valoir les éléments précités, avant la prise des ordres de quitter le territoire attaqués.

8.

Le moyen unique, en sa première branche, paraît fondé."

3.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid echter "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen op geen enkele concrete wijze uiteenzetten waarom of op welke wijze de bestreden beslissingen de artikelen 20 en 21 van de richtlijn 2011/95/EU, het vertrouwensbeginsel of het billijkheidsbeginsel zouden schenden. Dit onderdeel is niet ontvankelijk.

3.3. Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. De bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten vermelden duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop de verwerende partij steunt. Zij verwijzen immers naar de toepassing van artikel 52/3, §1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en stellen *in concreto* vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 november 2018 beslissingen nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (niet ontvankelijk) alsook dat de verzoekende partijen verblijven “(...) *in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum*”. De verzoekende partijen weerleggen deze concrete vaststellingen niet.

De verzoekende partijen maken aldus niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissingen hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.4. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.5. De verzoekende partijen menen dat het hoorrecht in samenhang met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden is, dat zij niet nuttig hun twijfels hebben kunnen uiten betreffende de mogelijkheid om toegelaten te worden tot een ander land, punt dat op zich niet behandeld werd voor de asielinstanties daar deze onderscheiden was van de problematiek aangebracht door deze instanties. Zij stellen ook dat indien zij de mogelijkheid hadden gekregen om hun standpunt duidelijk te maken over de hindernissen voor terugkeer, zij de verwerende partij hadden kunnen wijzen op de tegenstrijdigheid met het verblijfsrecht van hun kinderen tot in november 2019 alsook op het feit dat hun schoolgaan verbroken of ernstig gecompromitteerd wordt bij terugkeer. Zij wijzen erop dat de kinderen een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM hebben ontwikkeld op het Belgisch grondgebied tijdens legaal verblijf. De verzoekende partijen menen dat de motivering van de bestreden beslissingen moeilijk verzoenbaar is met de vereisten van artikel 8 van het EVRM. Zij stellen dat zij een grief conform artikel 8 van het EVRM opwerpen en niet in de gelegenheid werden gesteld om de voormelde elementen kenbaar te maken.

3.5.1. De Raad benadrukt dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126).

3.5.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen geenszins verduidelijken waarom in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 8 van het EVRM de verwerende partij gehouden was de verzoekende partijen te horen betreffende de mogelijkheid om toegelaten te worden tot een ander land. Bovendien, zoals ook zal blijken uit wat volgt, kunnen de verzoekende partijen niet gevolgd worden dat dit punt niet behandeld werd voor de asielinstanties daar deze onderscheiden was van de problematiek aangebracht door deze instanties. Uit het administratief dossier en de beslissingen

van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) van 22 november 2017 blijkt duidelijk dat de verzoekende partijen wel degelijk de mogelijkheid hebben gehad om hun standpunt kenbaar te maken betreffende de mogelijkheid om toegelaten te worden tot een ander land, doch dat zij *“geen coherent beeld schetst(en) van (...) levensloop, herkomst en verblijfplaatsen voor aankomst in België. Dit is nochtans belangrijk voor zowel de inschatting van de vrees voor vervolging als de nood aan subsidiaire bescherming. Het bepalen van de eerdere of meest recente verblijfplaatsen is namelijk van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. (...) Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat verzoekers om internationale bescherming geen zicht bieden op hun reële levensloop en reële verblijfssituatie, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Asielzoekers die over hun eerdere verblijfsplaatsen of de plaatsen waar ze verbleven hebben voor hun komst naar België ongeloofwaardige verklaringen afleggen en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maken vast te stellen dat ze ook afkomstig zijn uit een land waar er een risico op ernstige schade bestaat en of ze niet de mogelijkheid hebben zich in een streek te vestigen waar geen dergelijke risico bestaat, maken bovendien niet aannemelijk dat ze nood hebben aan subsidiaire bescherming. Het CGVS benadrukt dat het momenteel niet in twijfel trekt dat u mogelijk de Syrische nationaliteit heeft. U bent er echter niet in geslaagd uw levensloop, afkomst, en verblijfsplaatsen aannemelijk te maken”* (eigen onderlijnen). De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat zij naar aanleiding van de *in casu* bestreden beslissingen opnieuw dienden gehoord te worden hieromtrent daar zij nog recent – naar aanleiding van hun tweede verzoek tot internationale bescherming – opnieuw ondervraagd werden onder meer met betrekking tot de mogelijkheid om toegelaten te worden tot een ander land, doch, zoals blijkt uit de beslissingen van 29 november 2018, bij hun verklaringen bleven afgelegd in het kader van het eerste verzoek. De commissaris-generaal oordeelde hieromtrent opnieuw dat de verzoekende partijen *“geen coherent beeld schetste(n) van (...) levensloop, herkomst en verblijfplaatsen voor aankomst in België. Dit is nochtans belangrijk voor zowel de inschatting van de vrees voor vervolging als de nood aan subsidiaire bescherming. Het bepalen van de eerdere of meest recente verblijfplaatsen is namelijk van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. (...) Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat verzoekers om internationale bescherming geen zicht bieden op hun reële levensloop en reële verblijfssituatie, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Asielzoekers die over hun eerdere verblijfsplaatsen of de plaatsen waar ze verbleven hebben voor hun komst naar België ongeloofwaardige verklaringen afleggen en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maken vast te stellen dat ze ook afkomstig zijn uit een land waar er een risico op ernstige schade bestaat en of ze niet de mogelijkheid hebben zich in een streek te vestigen waar geen dergelijke risico bestaat, maken bovendien niet aannemelijk dat ze nood hebben aan subsidiaire bescherming. Het CGVS benadrukt dat het momenteel niet in twijfel trekt dat u mogelijk de Syrische nationaliteit heeft. U bent er echter niet in geslaagd uw levensloop, afkomst, en verblijfsplaatsen aannemelijk te maken. Het CGVS concludeerde dan ook dat geen geloof kan worden gehecht aan jullie verklaringen over jullie verblijven in Syrië en Libanon waardoor u het voor het CGVS onmogelijk maakt om uw nood aan bescherming te beoordelen.”*

3.5.3. Waar de verzoekende partijen menen dat zij, bij een gehoor, hadden kunnen wijzen op de tegenstrijdigheid met het verblijfsrecht van hun kinderen tot in november 2019, stelt de Raad vast dat nergens uit blijkt dat de kinderen van de verzoekende partijen een verblijfsrecht hebben tot november 2019, zodat zij geenszins aannemelijk maken dat zij aan de overheid informatie hadden kenbaar kunnen maken die van invloed kon zijn op het nemen van de bestreden beslissingen. De verzoekende partijen verwijzen naar documenten die zij voegen bij hun verzoekschrift, doch stelt de Raad vast dat dit identiteitsdocumenten ('certificat d'identité') betreffen opgesteld door de gemeente, doch nergens uit blijkt dat deze documenten verblijfsdocumenten betreffen of dat de kinderen een verblijfsrecht hebben in België. Ook uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de kinderen van de verzoekende partijen een verblijfsrecht hebben in België.

3.5.4. Betreffende het betoog dat zij hadden kunnen wijzen op het feit dat het schoolgaan van de kinderen verbroken of ernstig gecompromitteerd wordt bij terugkeer, dat de kinderen een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM hebben ontwikkeld op het Belgisch grondgebied tijdens legaal verblijf en de bestreden beslissingen moeilijk verzoenbaar zijn met de vereisten van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad op wat volgt.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet uitdrukkelijk dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, op 16 december 2008 door het Europees Parlement en de Raad vastgesteld (cf. Pb.L. 24 december 2008, afl. 348,98.)

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk.

Op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dient het bestuur aldus bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder meer rekening te houden met het belang van het kind. Het gegeven dat artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet in beginsel voorziet in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten stelt de verwerende partij niet vrij van deze verplichting, haar opgelegd door de Europese wetgever. Er kan worden aangenomen dat de verplichting opgelegd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ook net tot doel heeft te vermijden dat vreemdelingen worden uitgewezen in strijd met hogere rechtsnormen, situatie waarin de gebonden bevoegdheid niet meer geldt.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van nietonderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

Indien minderjarige kinderen van de vreemdeling betrokken zijn, zoals in voorliggende zaak het geval is, dan moet het hoger belang van deze kinderen in overweging worden genomen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 131; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 67).

In dit verband wijst de Raad er opnieuw op dat uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

Het belang van het kind heeft een primordiaal maar daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in de belangenafweging, vereist onder artikel 8 van het EVRM, in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013, B. 6.2.).

Het belang van het kind vormt de eerste overweging in de belangenafweging. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM

tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHMR 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier (nota evaluatie artikel 74/13 van 17.04.2019) blijkt dat de verwerende partij in het kader van de vereisten van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening heeft gehouden met het hoger belang van de kinderen en dit als volgt:

“Hoger belang van het kind

Betrokkene is ouder van A.A.S. (...), A.A.H. (...), A.A.K. (...) en A.A.A. (...). Het is voor ieder normaal redelijk denkend mens evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Derhalve werd er met deze evidentie rekening gehouden, aangezien er ten aanzien van alle gezinsleden besliste dat zij het grondgebied dienden te verlaten.”

Waar de verzoekende partijen menen – in het licht van het recht op een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet – dat de verwerende partij gehouden was rekening te houden met het privéleven van de kinderen en hun schoollopen, herhaalt de Raad dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij het hoger belang van de kinderen in rekening heeft genomen en hierover heeft geoordeeld dat het voor ieder normaal redelijk denkend mens evident is dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van de ouders, dat dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden, dat met deze evidentie rekening werd gehouden gezien ten aanzien van alle gezinsleden werd beslist dat zij het grondgebied dienen te verlaten.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verwerende partij aldus bij de afgifte van de bestreden bevelen wel degelijk rekening heeft gehouden met het hoger belang van hun minderjarige kinderen. De verzoekende partijen stellen niet dat het niet in het belang van hun kinderen is dat zij samen met hun ouders blijven en gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Met het loutere betoog dat de minderjarige kinderen hier schoolgaand zijn en een privéleven hebben, tonen de verzoekende partijen niet aan dat de gemachtigde het hoger belang van de kinderen of hun recht op een privéleven heeft miskend of dat hij dienaangaande een onredelijke beoordeling heeft gemaakt. De verzoekende partijen tonen niet concreet aan op welke wijze een terugkeer naar een land van eerder verblijf samen met de ouders, omwille van het in België schoollopen en alhier een privéleven hebben, tegen de belangen van de minderjarige kinderen zou zijn. Er wordt niet aangetoond waaruit het hoger belang van de minderjarige kinderen bestaat, dat bij een terugkeer naar het land van eerder verblijf met de beide ouders zou zijn geschaad. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat het loutere feit dat minderjarige kinderen tijdens hangende procedures in België of in illegaal verblijf naar school (kunnen) gaan er niet *ipso facto* toe leidt dat een terugkeer naar het land van gewoonlijk verblijf hun belangen schaadt. De Raad herhaalt dat de verzoekende partijen nalaten aan te tonen op welke wijze het feit dat hun kinderen naar school gaan in België en alhier een privéleven hebben, aantoonde dat een terugkeer naar het land van gewoonlijk verblijf onmogelijk zou zijn of het hoger belang van het kind miskent. De Raad wijst erop dat de verzoekende partijen niet aantonen dat hun minderjarige kinderen hun scholing en hun privéleven niet kunnen verderzetten in het land van gewoonlijk verblijf. Zij tonen niet aan welke omstandigheden dit verderzetten van het schoollopen en het privéleven in het land van eerder verblijf door de minderjarige kinderen, in de weg zou staan.

De verzoekende partijen maken met hun betoog dan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

3.5.5. Gelet op voormelde vaststellingen maken de verzoekende partijen dan ook niet aannemelijk dat zij de verwerende partij informatie hadden kunnen verschaffen die het nemen van de bestreden beslissingen had kunnen beïnvloeden.

In deze omstandigheden kan de aangevoerde schending van de hoorplicht dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissingen leiden.

3.6. Waar de verzoekende partijen betogen dat hun paspoorten in beslag werden genomen door de asielinstanties en verlopen zijn, wat er noodzakelijkerwijze voor zorgt dat zij verhinderd worden in hun stappen om het grondgebied vrijwillig te verlaten voor een onbekende bestemming, stelt de Raad vooreerst vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de raadsman van de verzoekende partijen een e-mail heeft gestuurd naar het bestuur tot teruggave van de documenten. De verzoekende partijen tonen niet aan dat zij de paspoorten niet kunnen terugkrijgen van het bestuur. In de mate de paspoorten van de verzoekende partijen zouden verlopen zijn, tonen zij niet aan dat zij geen nieuwe paspoorten zouden kunnen bekomen bij de daarvoor bevoegde diplomatieke post. Zij tonen evenmin aan dat zij niet in de mogelijkheid zijn om een verlenging van de termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten kunnen vragen conform artikel 74/14, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partijen betogen dat zij het grondgebied dienen te verlaten voor een onbekende bestemming, wijst de Raad op wat volgt.

3.7. De verzoekende partijen betogen dat het principe van non-refoulement de hoeksteen is van het asielsysteem, dat de bestreden beslissingen gebaseerd zijn op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet op de enkele grond dat zij in het Rijk verblijven zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten, dat voormelde bepaling gewijzigd werd door de wet van 19 januari 2012 die gedeeltelijk de Terugkeerrichtlijn heeft omgezet, dat de voornoemde richtlijn in het artikel 3 de 'terugkeer' definieert als volgt: *"het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten"*. De verzoekende partijen betogen dat de bestreden beslissingen een verplichting inhouden om het grondgebied van de Schengenstaten te verlaten en terug te keren naar ofwel hun land van oorsprong, Syrië, wat uitgesloten is door de commissaris-generaal in de beslissingen van 29 november 2018, ofwel naar een land van doorreis overeenkomstig overnameakkoorden ofwel naar een derde land naar hetwelk zij wensen vrijwillig terug te keren en op het grondgebied van hetwelk zij zullen worden toegelaten. Zij betogen dat gezien het niet mogelijk is hen terug te sturen naar Syrië, besloten moet worden dat de verwerende partij hen beoogt te verwijderen naar een derde land of transitland, zijnde Turkije, Tunesië, Mauretanië, Algerije of Marokko. Zij stellen dat het administratief dossier stil blijft over de stappen die de verwerende partij zou genomen hebben met de voornoemde derde landen met het oog op het op poten zetten van een eventueel overnameakkoord of minstens het terug toegelaten worden te onderhandelen in een van die staten. Zij menen dat uit de lezing van de stereotiepe motivering van de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij zich niet gebogen heeft over de vraag te weten of de verzoekende partijen de mogelijkheid hebben om terug toegelaten te worden in eender welk land vooraleer te beslissen tot hun verwijdering van het grondgebied. Zij menen dan ook dat, bij gebrek aan het aantonen dat zij over de documenten beschikken die hen toelaten om zich legaal naar een derde land te begeven, de verwerende partij niet in de mogelijkheid is om op adequate wijze de terugkeerbeslissingen te rechtvaardigen. Zij menen dan ook dat de motivering van de bestreden beslissingen, in de mate de verwerende partij beoogt de verzoekende partijen te verwijderen van het Belgische grondgebied *"en orbite"*, niet pertinent noch adequaat lijkt in het licht van de elementen van het administratief dossier en meer specifiek met betrekking tot het verbod om hen terug te sturen naar het land van herkomst. Zij wijzen erop dat de Raad van State eraan heeft herinnerd dat het op het ogenblik van het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten is dat de verwerende partij zich ervan dient te verzekeren dat de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering de hogere rechtsnormen, meer bepaald artikel 3 van het EVRM, respecteert.

3.7.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."* Deze bepaling bekrachtigt een van de

fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.7.2. Uit de definitie van artikel 1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zoals het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt (6°).

Eveneens blijkt dat de terugkeerverplichting niet naar om het even welk land geldt, maar ofwel naar het land van herkomst ofwel een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten ofwel naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf.

Overeenkomstig artikel 1, 5° van de Vreemdelingenwet betekent 'terugkeer' immers "*het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf*" (eigen onderlijning).

De Raad wenst aldus op te merken dat geenszins uit de definitie weergegeven onder artikel 1 van de Vreemdelingenwet van een verwijderingsmaatregel, blijkt dat aan de persoon ten aanzien van wie de maatregel wordt genomen, wordt gevraagd om terug te keren naar het land waarvan hij/zij de nationaliteit bezit.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet, dat de rechtsgrond vormt van de bestreden beslissing, wijst er in de aanhef op dat deze bepaling toepassing vindt '*onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*'.

Nu een bevel om het grondgebied te verlaten reeds de verplichting oplegt om het grondgebied te verlaten én een terugkeerverplichting oplegt (RvS 28 september 2017, nr. 239.259), en gelet op de aanhef van artikel 7 van het EVRM, kunnen de verzoekende partijen worden bijgetreden waar zij betogen dat reeds bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM moet gebeuren.

3.7.3. Het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM is reeds gebeurd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen naar aanleiding van de asielaanvraag van de verzoekende partijen en dit op 22 november 2017 en op 29 november 2018.

De Raad wijst erop dat niet bijkomend dient te worden onderzocht of gemotiveerd omtrent een vermeende schending van deze bepaling als reeds een onderzoek naar de voorgehouden schending werd gevoerd.

De Raad benadrukt dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet luidens hetwelk wordt getoetst of in hoofde van de verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (*cf.* HvJ C465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn. In de zaak Elgafaji oordeelde het Hof van Justitie nog dat artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn, dat in België werd omgezet in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, "*een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM*" (HvJ 17 februari 2009, nr. C-465/07, Elgafaji, par. 28). Het Hof van Justitie voegde eraan toe dat artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn

betrekking heeft op een algemener risico op schade dan artikel 15, a) van de Kwalificatierichtlijn en dus ruimer is. Het EHRM heeft echter ondertussen in de zaak Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk geoordeeld dat artikel 3 van het EVRM een bescherming biedt die vergelijkbaar is met de bescherming geboden onder artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn dat werd omgezet in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet (EHRM 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk, par. 226).

In het kader van de verzoeken tot internationale bescherming ingediend door de verzoekende partijen, nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 22 november 2017 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en op 29 november 2018 beslissingen tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek betreffende een volgend verzoek.

In zoverre de verzoekende partijen in de bestreden beslissingen een motivering in het kader van artikel 3 van het EVRM verwachtten, maken zij *in casu* niet duidelijk waarop deze verwachting is gesteund, gelet op het feit dat de bestreden beslissingen volgen op beslissingen van de commissaris-generaal waarnaar in de bestreden bevelen wordt verwezen en de beroepsmogelijkheid in volle rechtsmacht die voor de verzoekende partijen openstaat bij de Raad. De verzoekende partijen verwachtten blijkbaar in de bestreden beslissingen nogmaals de motieven die terug te vinden zijn in de beslissingen van de commissaris-generaal. De Raad ziet niet in wat de toegevoegde waarde zou zijn van een dergelijke herhaling van de motieven.

3.7.4. Uit de beslissingen van 22 november 2017 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus blijkt betreffende artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet onder meer wat volgt:

“Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals begrepen in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit en de landen en plaatsen van eerder verblijf. Niettegenstaande blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat u geen coherent beeld schetst van uw levensloop, herkomst, en verblijfplaatsen vóór aankomst in België. Dit is nochtans belangrijk voor zowel de inschatting van de vrees voor vervolging als de nood aan subsidiaire bescherming. Het bepalen van de eerdere of meest recente verblijfplaatsen is namelijk van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over de levensloop en de eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg worden benadrukt. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat asielzoekers geen zicht bieden op hun reële levensloop en reële verblijfssituatie, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Asielzoekers die over hun eerdere verblijfplaatsen of de plaatsen waar ze verbleven hebben vóór hun komst naar België ongeloofwaardige verklaringen afleggen en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maken vast te stellen dat ze ook afkomstig zijn uit een land waar er een risico op ernstige schade bestaat en of ze niet de mogelijkheid hebben zich in een streek te vestigen waar geen dergelijk risico bestaat, maken bovendien niet aannemelijk dat ze nood hebben aan subsidiaire bescherming.

Het CG VS benadrukt dat het momenteel niet In twijfel trekt dat u mogelijks de Syrische nationaliteit heeft. U bent er echter niet in geslaagd uw levensloop, afkomst, en verblijfplaatsen aannemelijk te maken.

Een eerste problematisch punt is de verblijfplaats van uw familie ten tijde van uw geboorte. Volgens uw documenten bent u geboren in Damascus en u stelt dat uw familie nog in Damascus woonde toen u werd geboren in 1986 (zie gehoorverslag CGV'S A.A.A. (...) dd. 05/09/2017 [Aj, p. 3]). Kort nadien zouden ze zijn verhuisd naar Horns. Uw vader echter stelt van Damascus naar Noms te zijn verhuisd

toen hij 33 jaar oud was, wat zou overeenkomen met 1978 (zie gehoorverslag A.G. (...) dd. 12/02/2015, p. 3). Het feit dat zowel u als uw vader weinig of geen onderwijs genoten (zie CGVS A, p. 7-8 en zie CGVS A.G. (...), p. 4) kan dit verschil van ettelijke jaren niet vergoelijken. Dit roept vragen op bij de waarachtigheid van uw verklaringen over uw verblijfplaatsen.

Het grootste probleem in jullie verklaringen zijn echter de verregaande tegenstrijdige verklaringen over waar uw vrouw F. (...) heeft gewoond en waar jullie samen hebben gewoond. F. (...) zei dat zij tot haar 15 jaar met haar ouders in lobar woonde (zie gehoorverslag J.F. (...) CGVS dd. 05/09/2017 [F], p. 3, 4, 7, 11). Een wijk met de naam Uobar' bestaat zowel in Homs als in Damascus (zie bijlagen A en B in de blauwe map, toegevoegd aan het administratief dossier). Het is stuitend dat zij doorheen haar gehoor echter geen duidelijkheid kon scheppen over welk 'Jobar' ze bedoelde. Een keer zei ze dat ze met u samenwoonde in Damascus en dat dit op een half uur lag van waar zij voordien met haar ouders woonde (zie CGVS F, p. 6), wat dus zou betekenen dat zij met haar ouders in Damascus woonde. Elders zei ze echter dat ze in Homs woonde met haar ouders toen ze 15 jaar oud was en dat ze van Homs vertrok naar Libanon toen de problemen begonnen (zie CGVS F, p. 6). Dat suggereert dus 'debar' in Homs, maar daarna voegde ze dadelijk toe dat ze vanuit Damascus naar Libanon vertrok (zie CGVS F, p. 6). Verderop stelde ze in Homs te hebben gewoond toen ze 15 jaar was en dat ze daarvoor van lobar kwam (zie CGVS F, p. 6-7), hetgeen dus een 'Jobar' veronderstelt buiten Homs. Een andere keer zes ze dat ze net voor jullie huwelijk in Homs in de wijk lobar woonde (zie CGVS F, p. 11). Voor de duidelijkheid werd ze nogmaals gevraagd in welke stad ze woonde, waarop zij antwoordde 'lobar' (zie CGVS F, p. 11). Gevraagd door de protection officer of 'lobar' bij Damascus lag, bevestigde ze (zie CGVS F, p. 11). Het CGVS moet dus concluderen dat uw vrouw de steden Homs en Damascus niet uit elkaar kan houden. Voor iemand die hoofdzakelijk in Syrië heeft gewoond zou het uiteraard onmogelijk moeten zijn daarover fouten te maken, U stelde dat uw schoonouders in Homs in de wijk Wadi Dahab woonden (zie CGVS A, p. 13). Wadi Dahab ligt in het Zuid-öosten van Homs, terwijl lobar in het Zuid-Westen ligt. In zoverre men van uw vrouw begrijpt dat zij in de wijk lobar in Homs woonde of in Damascus vóór jullie huwelijk, spreekt u haar dus tegen.

Volgens u zou uw vrouw na jullie huwelijk gedurende zo'n twee maanden bij uw familie in Deir al-Ba'albe hebben gewoond. Dit is een wijk in het Noord-Oosten van Homs (zie CGVS A, p. 6, 12, 13). Ook zei u duidelijk dat u nooit in Damascus heeft gewoond (zie CGVS A, p. 3). Uw vrouw legde heel andere verklaringen af. Zij stelde initieel nooit met u in Syrië te hebben samengewoond omdat jullie dadelijk in Libanon gingen wonen (zie CGVS F, p. 3). Verderop zei ze dat u ten tijde van jullie huwelijk met uw ouders in Damascus woonde en dat zij daar bij u introk vóór naar Libanon te gaan (zie CGVS F, p. 4, 5, 6). Zij voegde toe dat u nooit op andere plaatsen in Syrië hebt gewoond (zie CGVS F, p. 6). Uw en haar verklaringen vallen uiteraard niet te rijmen.

Na jullie vertrek uit Syrië zou u met uw gezin bij uw zus N. (...) in Bar Ilyas zijn gaan wonen (zie CGVS A, p. 10, 11). U zou uw eerste vrouw een tijd lang in Sidon hebben ondergebracht, maar F. (...) bleef heel de tijd in Sar Ilyas (zie CGVS A, p. 11). F. (...) zei samen met u in Beiroet te hebben gewoond (zie CGVS F, p. 7). Pas wanneer ze er expliciet naar werd gevraagd verklaarde ze ook een maand in Bar Ilyas te hebben gewoond (zie CGVS F, p. 7). Ook hier vallen jullie verklaringen niet te rijmen.

Ook jullie verklaringen over jullie definitieve vertrek uit Syrië komen niet overeen. Zo zei u dat u met heel uw familie Homs verliet, maar dat de ouders van F. (...) toen nog in Homs bleven en later naar Turkije trokken (zie CGVS A, p. 14). Uw vrouw echter zei dat zij inderdaad Syrië verliet samen met u en met uw vader maar ook, volgens haar, met haar ouders en haar broer en zus (zie CGVS F, p. 10). Men moet er toch van uitgaan dat een vlucht voor geweld in jullie stad een voldoende markante gebeurtenis is om zich die nadien min of meer correct te kunnen herinneren. Het gegeven of haar ouders al dan niet samen met jullie een veilig onderkomen in Libanon zochten is bovendien een zeer relevant gegeven. Bijkomend is het evenzeer bevreemdend hoe F. (...) hoegenaamd niet kan concretiseren waarom jullie besloten Homs te verlaten. Zij werd tot vier keer toe gevraagd wat er was gebeurd waardoor jullie besloten te vertrekken, maar zij kwam niet verder dan algemeenheden: mensen werden vermoord en verkracht. Gevraagd wat het precies was dat jullie deed vertrekken, antwoordde ze dat die dingen ook in jullie wijk zouden zijn gebeurd en jullie zouden dat met eigen ogen hebben gezien, maar daar kon ze verder niets specifiek over zeggen (zie CGVS F, p. 5-6).

Vervolgens spraken jullie elkaar op uiterst opvallende wijze tegen aangaande de geboorteplaats van jullie dochter H. (...). Volgens u keerde F. (...) terug naar Syrië en beviel zij van H. (...) in het Watani-ziekenhuis in Damascus (zie CGVS A, p. 7, 10). F. (...) zelf echter stelde dat zij van H. (...) in Libanon beviel met de hulp van een vroedvrouw, niet in een ziekenhuis (zie CGVS F, p. 9).

Het geheel van bovenstaande problematische punten in acht genomen, mag duidelijk zijn dat jullie niet de waarheid vertellen over jullie verblijven in Libanon en Syrië. De volgende bemerkingen ondergraven verder jullie beweerde band met Syrië.

Zo valt op dat jullie beiden nooit naar school gingen (zie CGVS A, p. 7-8, 15 en CGVS F, p. 9-10). U legde de oorzaak bij jullie heen en weer gereis tussen Syrië en Libanon, maar uw vrouw kon hoegenaamd geen reden geven. Dit is bizar aangezien in Syrië schoolplicht bestaat (zie bijlage H in de blauwe map). Uiteraard kan men niet uitsluiten dan nu en dan kinderen door de mazen van het net glippen, maar dan kan men wel verwachten dat dergelijke personen concreet kunnen uitleggen hoe het komt dat zij niet naar school gingen hoewel dat de norm is en bij wet is verplicht.

Daarnaast bleek vooral uw vrouw uitermate onwetend over Syrië. Ze wist weliswaar dat Bashar al-Asad de huidige president is. Diens vader en broers, allen zeer bekende en opvallende figuren in Syrië (zie bijlagen C en D in de blauwe map), kent zij echter niet (zie CGVS F, p. 12). Ook heeft ze geen idee van de wisselkoers tussen de Syrische en Libanese lire (zie CGVS F, p. 12), nochtans de munt van de twee landen waar zij het meest in haar leven zou hebben verbleven. Verder stelt ze, gevraagd naar het begin van de huidige problemen in Syrië, dat die begonnen in een regio in Damascus (zie CGVS F, p. 12), terwijl het nochtans algemeen geweten is bij Syriërs dat de eerste onrust begon in Dara'a (zie bijlage E in de blauwe map), in het Zuiden van Syrië. Aansluitend was ze niet bekend met Qardaha en Qunaytra (zie CGVS F, p. 13), twee plaatsen die nochtans in Syrië algemeen bekend zijn. Qardaha is de thuisbasis van de Asad-clan en de begraafplaats van de vorige president (zie bijlage F in de blauwe map) en Qunaytra is een stad in de Golan-hoogte die door de Israëli's werd vernield en sindsdien door het Syrische regime als een nationaal monument werd onderhouden (zie bijlage G in de blauwe map). Ten slotte werd ze gevraagd of er een moskee was in Jobar waar ze woonde, waarop ze zei dat er inderdaad een was, maar dat ze de naam niet meer weet (zie CGVS F, p. 12-13).

Hier dient vermeld dat uw vrouw herhaaldelijk zei dat ze geheugenverlies heeft (zie CGVS F, p. 6, 9, 13). Jullie lieten echter na dat te attesteren, zoals haar was gevraagd (zie CGVS F, p. 9, 13) waardoor het CGVS met dit beweerde geheugenverlies geen rekening kan houden. Bovendien zijn de hierboven opgesomde hiaten en tegenstrijdigheden dermate verregaand dat die bezwaarlijk kunnen vergoelijkt worden. Het feit dat F. (...) een ongeschoolde ongeletterde vrouw is (zie CGVS F, p. 3, 9-10) kan evenmin als excuus dienen. Men kan daarvoor verwijzen naar haar verklaringen over de reisweg na Libanon en de verblijfplaatsen van allerhande verwanten (zie CGVS F, p. 7-8, 9). Deze verklaringen zijn wel coherent, waaruit blijkt dat F. (...) wel degelijk in staat is om op een degelijke manier op vragen te antwoorden.

Al het bovenstaande in acht genomen moet het CGVS concluderen dat geen geloof kan worden gehecht aan jullie verklaringen over jullie verblijven in Syrië en Libanon. Daardoor maakt u het voor het CGVS onmogelijk om uw nood aan bescherming te beoordelen. (...)

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin omkeren. Het is belangrijk hierbij te herhalen dat het CGVS in de huidige beslissing niet ontkent dat u mogelijks de Syrische nationaliteit bezit en dat u bijgevolg in de mogelijkheid verkeert allerhande Syrische documenten te bekomen. De door jullie voorgelegde paspoorten en uw identiteitskaart, familieboekje en legerboekje ondersteunen dus jullie Syrische nationaliteit, maar doen geen afbreuk aan de vaststelling dat jullie geen zicht bieden op jullie verblijfplaatsen.

Uw paspoort toont verscheidene reizen aan die u vanuit Libanon ondernam, maar biedt geen verheldering voor de periode waarover jullie uiterst problematische verklaringen aflegden. De paspoorten van uw vrouw en twee dochters kunnen slechts hun verblijfplaatsen aantonen vanaf november 2015. Het is belangrijk hierbij te vermelden dat haar paspoort het enige document is dat uw vrouw verbindt met Syrië. Een identiteitskaart heeft ze niet. Zij zou er een hebben aangevraagd en een bewijsje hebben gekregen van die aanvraag, maar dat bewijsje zou vervolgens verloren zijn gegaan in Mauritanië (zie CGVS A, p. 12 en CGVS F, p. 11). Gezien alle vernoemde problemen in uw verklaringen kan men jullie hierover niet op jullie woord nemen zodat de vaststelling blijft dat de band van uw vrouw met Syrië slecht is gedocumenteerd.

De Marokkaanse geboorteakte van K. (...) toont haar geboorte in Marokko aan, een gegeven dat het CGVS niet betwist. Ook de identiteitskaarten van uw verwanten in België ondersteunen elementen die het CGVS niet in twijfel trekt.

Er bestaan geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat asielzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het

ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers die terugkeren naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het aantonen van de levensloop en de (laatste) verblijfplaats(en) binnen en/of buiten Syrië onontbeerlijk is om uit te sluiten dat asielzoekers ingevolge een verblijf in een derde land en dit voor de indiening van een asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, aldaar een verblijfsrecht dan wel reeds een vorm van humanitaire bescherming genoten. Bijgevolg kunnen asielzoekers, met betrekking tot de vraag of ze bij terugkeer een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar hun (eventuele) Syrische nationaliteit doch moeten ze enig verband met hun persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Jullie maken momenteel zelf het bewijs van een dergelijk verband onmogelijk door onware verklaringen af te leggen betreffende uw verblijf in Syrië en Libanon. Aangezien het onmogelijk is een correct beeld te krijgen van uw (recente) verblijfplaatsen, afkomst, en levensloop, is het evenzeer onmogelijk een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het CGVS in het ongewisse over waar u in of buiten Syrië of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u de regio van verblijf verlaten heeft. Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoekplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen hebt aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst en levensloop, en na een grondig onderzoek van alle door jullie afgelegde verklaringen en de door jullie overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in jullie hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.” (eigen onderlijnen)

In de beslissingen van 29 november 2018 motiveert de commissaris-generaal als volgt:

“Immers was het CGVS van oordeel dat u geen coherent beeld schetste van uw levensloop, herkomst en verblijfplaatsen voor aankomst in België. Dit is nochtans belangrijk voor zowel de inschatting van de vrees voor vervolging als de nood aan subsidiaire bescherming. Het bepalen van de eerdere of meest recente verblijfplaatsen is namelijk van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. (...) Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat verzoekers om internationale bescherming geen zicht bieden op hun reële levensloop en reële verblijfssituatie, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Asielzoekers die over hun eerdere verblijfsplaatsen of de plaatsen waar ze verbleven hebben voor hun komst naar België ongeloofwaardige verklaringen afleggen en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maken vast te stellen dat ze ook afkomstig zijn uit een land waar er een risico op ernstige schade bestaat en of ze niet de mogelijkheid hebben zich in een streek te vestigen waar geen dergelijke risico bestaat, maken bovendien niet aannemelijk dat ze nood hebben aan subsidiaire bescherming. Het CGVS benadrukt dat het momenteel niet in twijfel trekt dat u mogelijk de Syrische nationaliteit heeft. U bent er echter niet in geslaagd uw levensloop, afkomst, en verblijfsplaatsen aannemelijk te maken. Het CGVS concludeerde dan ook dat geen geloof kan worden gehecht aan jullie verklaringen over jullie verblijven in Syrië en Libanon waardoor u het voor het CGVS onmogelijk maakt om uw nood aan bescherming te beoordelen”. en “brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groeten maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 4/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.”

De commissaris-generaal heeft aldus geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde opeenvolgende verblijfplaatsen van de verzoekende partijen.

De commissaris-generaal oordeelde dan ook: *“Asielzoekers die over hun eerdere verblijfplaatsen of de plaatsen waar ze verbleven hebben voor hun komst naar België ongeloofwaardige verklaringen afleggen en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maken vast te stellen dat ze ook afkomstig zijn uit een land waar er een risico op ernstige schade bestaat en of ze niet de mogelijkheid hebben zich in een streek te vestigen waar geen dergelijke risico bestaat, maken bovendien niet aannemelijk dat ze nood hebben aan subsidiaire bescherming.”*

De verzoekende partijen hebben aldus niet aannemelijk gemaakt dat zij nood hebben aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad herhaalt dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) en c) van de Vreemdelingenwet. Nu de verzoekende partijen geen duidelijkheid hebben verschaft over hun werkelijke herkomst en verblijfplaatsen kunnen zij bezwaarlijk voorhouden dat het de verwerende partij toekwam stappen te ondernemen voor een eventueel overnameakkoord of om te onderhandelen betreffende het terug toe laten van de verzoekende partijen in een derde land, noch kunnen zij het de verwerende partij ten kwade duiden dat zij zich niet gebogen heeft over de vraag te weten of de verzoekende partijen de mogelijkheid hebben om terug toegelaten te worden in eender welk land vooraleer te beslissen tot hun verwijdering van het grondgebied. Evenmin kunnen zij, gelet op het feit dat zij zelf geen duidelijkheid hebben verschaft over hun werkelijke herkomst en verblijfplaatsen, dienstig betogen dat de verwerende partij zich ervan dient te verzekeren dat de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering de hogere rechtsnormen, meer bepaald artikel 3 van het EVRM, respecteert. Door hun ongeloofwaardige verklaringen betreffende hun verblijfplaatsen maken zij immers zelf de beoordeling inzake de nood aan bescherming onmogelijk.

Bovendien wijst de Raad erop dat de bestreden beslissingen de verzoekende partijen niet verplicht zich naar Syrië te begeven. Uit niets blijkt dat verwerende partij een gedwongen repatriëring van verzoekende partijen naar Syrië of enig ander land plant.

Nu geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van de verzoekende partijen betreffende hun verblijfplaatsen voor hun komst naar België en de verzoekende partijen geen coherent beeld hebben geschetst van hun eerdere verblijfplaatsen voor hun komst naar België en ook ter gelegenheid van hun verzoekschrift hieromtrent niet meer duidelijkheid verschaffen, is het niet ondenkbaar dat de verzoekende partijen jarenlang elders hebben verbleven waardoor zij in een derde land het staatsburgerschap verworven hebben of een legaal verblijf waardoor zij geen nood hebben aan bescherming.

3.7.5. Er dient tot slot op te worden gewezen dat het de verzoekende partijen, in het kader van het onderhavige beroep, vrij staat elk risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. De thans aangevochten bevelen stellen dat de verzoekende partijen het grondgebied van België evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen moeten verlaten, tenzij zij beschikken over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven. Thans is er dus geen sprake van een gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen of van een gedwongen verwijdering. De Raad stelt vast dat *in casu*, nu geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van de verzoekende partijen betreffende hun verblijfplaatsen voor hun komst naar België en de verzoekende partijen geen coherent beeld hebben geschetst van hun eerdere verblijfplaatsen voor hun komst naar België, de verzoekende partijen in eerste instantie zelf moeten beoordelen naar welk land zij zich zullen kunnen begeven. De verzoekende partijen maken melding van Turkije, Tunesië, Mauritanië, Algerije of Marokko, doch laten na aan te tonen dat zij in voormelde landen een risico lopen op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Zij maken geen gewag van concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken elementen, waaruit een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM blijkt.

3.7.6. Gelet op voorgaande maken de verzoekende partijen geen schending van artikel 3 van het EVRM of van het non-refoulementbeginsel aannemelijk.

3.8. Daar de verzoekende partijen niet concreet aannemelijk maken, zoals blijkt uit bovenvermelde vaststellingen, dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de gemachtigde toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet om de beslissingen tot afgifte

van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en het niet ter discussie staat dat de verzoekende partijen niet in het bezit zijn van een geldig paspoort dat voorzien is van een geldig visum, kan niet worden besloten dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet *in casu* is geschonden.

3.9. Met hun betoog tonen de verzoekende partijen geenszins aan dat de bestreden beslissingen foutief zijn, of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze werden genomen, noch dat de motiveringen tegenstrijdig zijn.

De verzoekende partijen maken een schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht, noch een schending van de overige door hen aangevoerde beginselen aannemelijk.

3.10. Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER